

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 66/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Komisja Dyscyplinarna przy Krajowej Radzie Komorniczej w W., orzeczenie z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>1. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, poprzez niezastosowanie art. 11 § 2 k.k. oraz poprzestanie na nietrafnym uznaniu, z pominięciem regulacji art. 223 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych, że zachowaniu Komornika Sądowego M. K. nie można było przypisać zawinionego zaniechania wyczerpującego znamiona z art. 222 pkt 1 i 11 ustawy o komornikach sądowych.</p> <p>2. obraza przepisów prawa materialnego poprzez niezasadne</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przyjęcie, iż zachowanie obwinionego nie naruszyło dyspozycji normy art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz.U. z 2018 r., poz. 770), co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że Komornik Sądowy M. K. nie wypełnił swoim zachowaniem zakresu deliktów z art. 222 pkt 1 i 11 ustawy o komornikach sądowych.

3. obraza przepisów prawa materialnego poprzez niezasadne przyjęcie, iż zachowanie obwinionego nie naruszyło dyspozycji normy § 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że Komornik Sądowy M. K. nie wypełnił swoim zachowaniem zakresu deliktu

	<p>z art. 222 pkt 1 ustawy o komornikach sądowych.</p> <p>4. obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, polegająca na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w aspekcie korelacji unormowań art. 7 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych oraz art. 805 § 1 k.p.c., co doprowadziło do przyjęcia błędnych wniosków odnośnie braku bezprawności zachowań Komornika Sądowego M. K..</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed przystąpieniem do ustosunkowania się do zarzutów odwoławczych należy wskazać,</p>			

iż Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym P. w P. (1) M. K. został obwiniony o to, że w okresie od (...) r. w różnych odstępach czasu odpowiednio dla poszczególnych postępowań egzekucyjnych i tak w odniesieniu do dokonanych zajęć wierzytelności w sprawach: (...) oraz w odniesieniu do zajęć rachunków bankowych w sprawach (...) zaniechał uzależnienia dokonania wnioskowanych przez wierzyciela czynności od uiszczenia przez niego zaliczki, pomimo, iż dokonanie takich czynności spowodowało wydatki w postaci kosztów doręczenia stronom korespondencji, którym to działaniem uchybił zasadom § 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego oraz

w sposób
uporczywy
naruszył normy
art. 7 ust. 1
w zw. z art. 6
pkt 8 ustawy o
kosztach
komorniczych w
zw. z art. 889 § 1
pkt 2 i art. 889 §
2 oraz art. 896 §
1 ustawy kodeks
postępowania
cywilnego, tj.
o przewinienie
dyscyplinarne z
art. 222 pkt 1 i
11 ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych.

**Komisja
Dyscyplinarna**
przy Krajowej
Radzie
Komorniczej w
W.

**orzeczeniem z
dnia (...) r.
w sprawie
o sygn. akt
(...) uniewinniła**
obwinionego od
zarzucanych mu
deliktów
dyscyplinarnych,
obciążając
Krajową Radę
Komorniczą
kosztami
postępowania
dyscyplinarnego.

Ad. 2 i 4

Należy
zauważyć, iż
skarżący
Rzecznik

Dyscyplinarny
nie podważa
dokonanych
przez Komisję
ustaleń
faktycznych
odnośnie działań
(zaniechań)
obwinionego
Komornika w
w/w sprawach
egzekucyjnych.
Ta zaś ustaliła,
iż Komornik
Sądowy we
wszystkich
sprawach
egzekucyjnych w
analogiczny
sposób po
przyjęciu
wniosku o
wszczęciu
egzekucji w tej
samej dacie
wysłał do
dłużnika
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji,
formularz
skargi, wezwanie
do złożenia
wykazu majątku,
odpis tytułu
wykonawczego
oraz zajęcie
wierzytelności z
tytułu nadpłaty
w podatkach
we właściwym
urzędzie
skarbowym. W
tym samym dniu
także wzywał
wierzyciela na
mocy art. 7 ust.
1 ustawy z dnia
28 lutego 2018
r. o kosztach

komorniczych do uiszczenia zaliczki na wydatki, w tym na koszty korespondencji jako wydatki z art. 6 ust. 8 w/w ustawy oraz generował elektronicznie zapytanie o rachunki bankowe dłużnika poprzez system O.. Wpływ zaliczki uiszczonej przez wierzyciela każdorazowo był udokumentowany na karcie rozliczeniowej a następnie, w zależności od efektów ustaleń w zakresie aktualnych rachunków bankowych dłużnika obwiniony dokonywał zajęcia tego składnika majątku (sekcja 1 formularza uzasadnienia na str. 1-2). Dalej Komisja Dyscyplinarna dokonała szczegółowych ustaleń faktycznych w zakresie podejmowanych przez obwinionego

czynności w
poszczególnych
sprawach
egzekucyjnych
na podstawie
konkretnych akt
egzekucyjnych,
wymienionych w
treści
uzasadnienia w
sekcji 1 na str.
2-4.

Komisja przy
tym ustaliła, iż
w niektórych
sprawach
Komornik, po
wpłynięciu
wniosku o
wszczęcie
egzekucji
wystosował do
wierzyciela
wezwanie do
uiszczenia
zaliczki na
wydatki
określone w
treści art. 6 pkt
7, 8, 10 i art.
44 ustawy o
kosztach
komorniczych
wraz z
zawiadomieniem
o zajęciu
wierzytelności w
Urzędzie
Skarbowym, zaś
po wpłacie
zaliczki przez
wierzyciela na
stosowne konto
dokonał zajęcia
rachunków
bankowych
dłużnika
ustalonych za
pośrednictwem

systemu O., nie zawiadamiając natomiast w ogóle dłużnika o zajęciu rachunków bankowych (tak w sprawach(...)). W sprawie (...) Komisja przy tym ustaliła, iż przy braku wpłaty przez wierzyciela zaliczki koszty korespondencji zostały pokryte z pierwszej wpłaty dłużnika. Znów w sprawach (...) każdorazowo wierzyciel był wzywany do uiszczenia zaliczki przed podjęciem dalszych czynności egzekucyjnych generujących wydatki, przy czym zajęcie wierzytelności w Urzędzie Skarbowym z tej samej daty obwiniony wysyłał do dłużnika wraz z zawiadomieniem o wszczęciu egzekucji.

Jednocześnie Komisja ustaliła, czego także nie neguje Rzecznik Dyscyplinarny, iż zajęcia wierzytelności

dokonywane
były za
pośrednictwem
platformy
elektronicznej
(...), które to
zajęcia nie
generowały
kosztów w
postaci
wydatków na
korespondencję.

Trzeba przy tym
nadmienić, iż
ustalenia te rażą
niedokładnością
i są o takim
stopniu
ogólnikowości,
iż zapoznając się
z nimi trudno
nieraz zrozumieć
ich sens.

Przykładowo
więc na
podstawie
sprawy (...)
należy wskazać,
co następuje:

Wniosek o
wszczęcie
egzekucji
wpłynął (...)
r. i we
wniosku zawarto
m.in. wniosek
wierzyciela o
zajęcie
wierzytelności z
tytułu nadpłaty
podatku
przysługującego
dłużnikowi do
właściwego
Urzędu
Skarbowego. W
dniu (...) r.

nastąpiło
wysłanie
wezwania do
wierzyciela do
uiszczenia
zaliczki na
wydatki, które
doręczono
wierzycielowi w
dniu (...) r.
Jednocześnie w
dniu (...) r.
(a więc w
dniu wysłania
wezwania o
zaliczkę)
obwiniony
Komornik
dokonał zajęcia
wierzytelności
(to drogą
elektroniczną
bez
wygenerowania
dodatkowych
kosztów) oraz w
tym dniu wysłał
dłużnikowi
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji oraz
wezwanie do
złożenia wykazu
majątku
(wysłano pismo
przewodnie z w/
w
dokumentami).
W tym
przypadku
dłużnik nie
odebrał
podwójnie
awizowanej
korespondencji.
Podobna
praktyka miała
miejsce

przykładowo w
sprawach (...)

Powyższe więc
oznacza, iż
obwiniony
Komornik
podejmował
czynności:
dokonywał
zajęcia
komorniczego,
wysyłał
dłużnikowi nie
tylko
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji, ale i
inną
dokumentację
związaną z
prowadzonymi
czynnościami
przed
uiszczeniem
przez wierzyciela
stosownych
zaliczek.

Na taką właśnie
praktykę
obwinionego
Komornika
zwrócił uwagę
Wizytator (...) I.
Komorniczej A.
K. w protokole z
wizytacji
Kancelarii (...)
obwinionego
przeprowadzonej
(...) r.,
podkreślając, iż
w wymienionych
sprawach
egzekucyjnych,
do których
odwołuje się
postawiony
obwinionemu

zarzut
dokonania
przewinienia
dyscyplinarnego,
zaliczka
wpływała
dopiero po
dokonaniu
czynności
powodującej
wydatki (k. 2-4
akt dochodzenia
dyscyplinarnego
(...)). Takie zaś
zachowanie się
Komornika
Sądowego M. K.
stanowi istotę
postawionego
mu deliktu
dyscyplinarnego,
co wynika z
treści nie tylko
opisu zarzutu
zawartego w
treści wniosku
o ukaranie, ale
i z treści
uzasadnienia
tego wniosku.
Rzecznik
Dyscyplinarny
bowiem wprost
wskazał, iż przed
uiszczeniem
zaliczki przez
wierzyciela
obwiniony
dokonywał zajęć
rachunków
bankowych
dłużników,
wskazując, poza
§ 6 ust. 1
Kodeksu Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego, na
normy
przepisów art.

6, 7 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych oraz art. 889 § 1 i 2 k.p.c. i art. 896 § 1 k.p.c, których zasadom uchybił obwiniony, gdyż, nie stosując się do nich obwiniony, nie posiadając zaliczki na wskazany w tych przepisach cel dokonywał zajęć rachunków bankowych, jak też wierzytelności dłużnika, tj., cyt.: „czynności powodujących wydatki korespondencji, wbrew wyraźnej dyspozycji przepisu, zaniechawszy tym samym uzależnienia ich dokonania od wpłaty zaliczki przez wnioskodawcę”, która to praktyka skutkowałą niedopuszczalnym na tym etapie postępowań samodzielnym finansowaniem przez organ egzekucyjny kosztów doręczenia

stronom
korespondencji.

Tymczasem,
Komisja
Dyscyplinarna,
dostrzegając
takie właśnie
zachowanie się
obwinionego
Komornika w
toku
przedmiotowych
postępowań
egzekucyjnych
doszła do
wniosku, iż samo
wezwanie
wierzyciela do
uiszczenia
zaliczki pod
rygorem
odmowy
zawnioskowanych
czynności jest
realizacją
obowiązku
uzależnienia
czynności
egzekucyjnych
od uiszczenia
zaliczki (sekcja
2 formularza
uzasadnienia na
str. 5 i sekcja 3
tego formularza
na str. 8). Takie
rozumowanie,
mimo odwołania
się do treści
komentarza do
ustawy o
kosztach
komorniczych z
dnia 28 lutego
2018 r. pod
red. R. R.,
jest sprzeczne
z oczywistą i
nie budzącą

wątpliwości interpretacyjnych treścią art. 7 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych z dnia 28 lutego 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 770, obecne tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 210). Przepis art. 7 ust. 1 tej ustawy jasno przecież stanowi, iż jeżeli czynność komornika powoduje wydatki, to komornik uzależnia dokonanie tej czynności od uiszczenia zaliczki przez stronę (tu: wierzyciela – przyp. SA), która wnosi o dokonanie czynności. Przepis ten nakazuje więc uzależnienie konkretnych czynności od uiszczenia określonej kwoty pieniężnej (zaliczki) a nie od dokonania wezwania o uiszczenie tej zaliczki. Gdyby bowiem przyjąć taki sposób rozumowania, to w praktyce dochodziłoby do

wielu sytuacji,
że po wezwaniu
komornik
dokonywałby
czynności,
powodujących
wydatki, nie
dysponując w
ogóle środkami
pieniężnymi
wplacanymi w
formie zaliczki
przez stronę
inicjującą daną
czynność a więc
sam
dokonywałby
opłacenia tych
czynności „z
własnej
kieszeni”, bądź
ze środków już
wcześniej
wyegzekwowanych
w danym
postępowaniu.
Przepis art. 6
tejże ustawy
zawiera katalog
wydatków
ponoszonych w
ramach
postępowania
egzekucyjnego,
do których
odwołuje się
przepis art. 7 ust.
1 ustawy i w
pkt 8 wskazuje,
iż wydatkami
są m.in. koszty
doręczenia
korespondencji,
z wyjątkiem
kosztów
doręczenia
stronom
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji.

Obwiniony komornik ma rację, podnosząc, iż samo zajęcie rachunków bankowych czy wierzytelności przysługujących od Skarbu Państwa wierzytelności w postaci nadpłaty podatku nie generowało żadnych dodatkowych kosztów (wydatków), jako że było dokonywane w formie elektronicznej przy wykorzystaniu stosownych systemów. Ta okoliczność nie jest jednak w tej sprawie kwestionowana. Istotne jest bowiem to, do czego odwołuje się skarżący a co wprost wynika z treści postawionego zarzutu, jak i samej jego istoty, o czym wyżej wspomniano, iż te czynności komornika (wszczęcie postępowania, zajęcie wierzytelności) były już ściśle

związane z
odpłatnymi
czynnościami, o
których mowa w
art. 7 ust. 1
w zw. z art. 6
pkt 8 cytowanej
ustawy o
kosztach
komorniczych.
Przepis § 1 pkt
2 przywołanego
w treści zarzutu
dyscyplinarnego
art. 889 k.p.c.,
dotyczącego
egzekucji z
rachunków
bankowych,
nakazuje
komornikowi w
celu dokonania
egzekucji z
wierzytelności z
rachunku
bankowego
zawiadomienia
dłużnika o
zajęciu jego
wierzytelności z
rachunku
bankowego, jak
i doręczenie mu
odpisu
zawiadomienia
skierowanego do
banku o zakazie
wypłat z
rachunku
bankowego a
przepis § 2
tego artykułu
nakazuje
równocześnie
komornikowi
przesłanie
wierzycielowi
odpisu
zawiadomienia
przesłanego do

banku.

Natomiast z
przepisu art. 896
§ 1 k.p.c., także
przywołanego w
treści zarzutu,
a dotyczącego
egzekucyjnego
zajęcia
wierzytelności,
wynikają
obowiązki
komornika
związane z
zajęciem
wierzytelności
wystosowania
stosownych
zawiadomień i
wezwań
kierowanych do
dłużnika i
dłużnika
wierzytelności.

Nie ulega więc
wątpliwości, iż
skierowanie
przez wierzycieli
w
przedmiotowych
sprawach
wniosków o
dokonanie
określonych
czynności
egzekucyjnych
generowało po
stronie
komornika
dokonanie
wskazanych
wyżej czynności,
związanych z
pisemnym
zawiadomieniem
określonych
podmiotów o
podjętych
czynnościach,

jak i ich wezwaniem o dokonanie określonych czynności, które zgodnie z art. 6 pkt 8 ustawy o kosztach komorniczych wymagały poniesienia wydatków związanych z kosztami doręczenia korespondencji a to znów generowało po stronie komornika, zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych, obowiązek wezwania wierzyciela o uiszczenie określonej zaliczki na te wydatki z jednoczesnym obowiązkiem powstrzymania się od tych czynności do czasu wpływu zaliczki na wskazane przez komornika konto. Mówiąc więc wprost, brak takiej zaliczki powinien powstrzymać komornika przed dalszymi czynnościami egzekucyjnymi

w przedmiotowych sprawach. Uiszczenie więc przez wierzyciela zaliczki dopiero warunkowało w tych sprawach dalsze działania obwinionego Komornika. Nie może bowiem być tak, że komornik najpierw zajmuje konto bankowe czy wierzytelność i dalej nie podejmuje żadnych działań, na które wyżej wskazano, oczekując dopiero na wpływ zaliczki, które to przecież zdarzenie, mimo wezwania o zaliczkę, nie jest pewne, że nastąpi i kiedy. Tymczasem wskazane przepisy kodeksu postępowania cywilnego nakazują jednoczesne wykonanie przez komornika wszystkich czynności przez nie wymagane a więc nie tylko te, nie generujące dodatkowych wydatków, do których

odwołuje się
obwiniony
Komornik a za
nim Komisja
Dyscyplinarna,
ale i te, które już
tych wydatków
wymagają. **To
zaś prowadzi
do
jednoznacznego
wniosku o
zasadności
zarzutów
odwołania
postawionych
w punktach
2 i 4.** To,
iż obwiniony
Komornik nie
wykonywał
dalszych
czynności w
niektórych
sprawach, do
których
obligowały w/w
przepisy k.p.c.,
do czego
odwołuje się
Komisja
Dyscyplinarna w
sekcji 3
formularza
uzasadnienia na
str. 9, które
faktycznie nie
wygenerowały
wydatków w
czasie
podejmowania
przez
obwinionego
czynności nie
może mieć tu
wpływu na treść
obowiązku
obwinionego
Komornika w
zakresie

powinności
wezwania
wierzycieli o
zaliczkę na
pokrycie
wydatków.

Należy przy tym
dodać, iż rację
ma skarżący
Rzecznik
Dyscyplinarny,
podnosząc, iż
Komisja
Dyscyplinarna
błędnie
odwołuje się do
treści przepisu
art. 805 §
1 k.p.c., co
doprowadziło do
niesłusznego
uwolnienia
obwinionego od
odpowiedzialności
dyscyplinarnej.
Komisja
Dyscyplinarna
bowiem,
odwołując się do
doręczenia przez
obwinionego
Komornika
właściwym
dłużnikom
zawiadomień o
zajęciu
wierzytelności
wraz z
zawiadomieniem
o wszczęciu
egzekucji, jak to
opisuje
wskazany wyżej
przepis,
podniosła, iż,
cyt.: „w tym
przypadku
koszty
doręczenia

zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji nie
stanowią
wydatków
komorniczych
podlegających
zwrotowi w myśl
art. 6 pkt
8 ustawy o
kosztach.
Wyjątek ten
dotyczy
pierwszych
czynności
komorniczych w
danym
postępowaniu i
jest ułatwieniem
przyznanym
wierzycielowi i
wnioskodawcy”
3 formularza
uzasadnienia na
str. 9). Należy
podkreślić, iż
skarżący
Rzecznik
Dyscyplinarny
trafnie podważył
to stanowisko
Komisji
Dyscyplinarnej,
odwołując się
wprost do
literalnej
konstrukcji
przepisu art. 805
§ 1 k.p.c. Przepis
ten bowiem
nakazuje
komornikowi
przy pierwszej
czynności
egzekucyjnej
doręczyć
dłużnikowi
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji wraz

z odpowiednim pouczeniem, z podaniem treści tytułu wykonawczego i wymienieniem sposobu egzekucji oraz z pouczeniem o możliwości, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, a także sporządzony przez organ egzekucyjny odpis tytułu wykonawczego albo zweryfikowanego przez komornika dokumentu, o którym mowa w art. 797 § 3 k.p.c. Rację ma przy tym skarżący, iż przepis ten nie wyklucza doręczenia samego zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, tj. bez dokonania jakiegokolwiek innej czynności, co nie oznacza, iż bezpłatnie (bez ponoszenia dodatkowych wydatków) przy tej czynności mogą być doręczone także

inne dokumenty,
wymagane przez
wskazane wyżej
przepisy k.p.c.,
na który to
temat skarżący
przywołuje
trafną
argumentację na
str. 8-14
odwołania.
Przepis art. 6
pkt 8 ustawy o
kosztach
komorniczych
wskazuje, iż
koszty
doręczenia
stronom
zawiadomienia o
wszczęciu
egzekucji nie
stanowią
wydatków, o
których mowa
w tym przepisie,
jak i w art. 7 ust. 1
tej ustawy a więc
nie wymagają
zaliczki. Nie
może przy tym
budzić
wątpliwości
praktyka
stosowana przez
obwinionego
Komornika, iż
wraz z tym
zawiadomieniem
przesyłał
dłużnikom
również inną
dokumentację.
Na taką zresztą
praktykę
komorniczą:
łącznego
przesłania
zawiadomienia o
wszczęciu

egzekucji oraz
innej
dokumentacji,
która już
podlega
wydatkom
wskazuje się
także w
doktrynie, przy
czym w tym
przypadku
przyjmuje się
możliwość
rozliczenia takiej
korespondencji
jako wydatków
w sprawie.
Odmienna
bowiem
interpretacja
powodowałaby,
że to komornik
wbrew
obowiązującym
przepisom
ponosiłby koszty
doręczenia
korespondencji
innej niż
zawiadomienie o
wszczęciu
egzekucji (patrz:
Świeczkowska-
Wójcikowska
Marzena (red.),
Świeczkowski
Jarosław (red.),
„Komentarz do
ustawy o
kosztach
komorniczych,
[w:] Ustawa
o komornikach
sądowych.
Ustawa o
kosztach
komorniczych.
Kodeks Etyki
Zawodowej
Komornika

Sądowego.
Komentarz”,
WKP 2020, teza
7 do art.
7 ustawy o
kosztach
komorniczych).

Powyższe więc
przekonuje, iż
orzeczenie
Komisji
Dyscyplinarnej
w zakresie
interpretacji
powyższych
przepisów
prawnych co
do ciężących
obowiązków na
obwinionym
Komorniku jest
oczywiście
błędne a tym
samym wysnute
na ich podstawie
przez Komisję
wnioski co do
braku
dopuszczenia się
przez
obwinionego
obrazy prawa
nie mogą zostać
uznane za trafne.

Trzeba również
podnieść, iż
omawiane tu
błędne praktyki
obwinionego,
polegające na
zaniechaniu,
wbrew
oczywistym
zasadom
wynikającym z
w/w przepisów,
przystępowania
do działań

komorniczych
bez uzyskania
stosownych
zaliczek miały
charakter
uporczywy. Jak
zresztą sama
Komisja
Dyscyplinarna
dostrzegła,
uporczywa
obraza
przepisów prawa
rozumiana jest
jako „trudny
do usunięcia,
utrzymujący się
długo lub ciągle
powtarzający
się” a tym
samym, cyt.:
„za uporczywą
obrazę
przepisów prawa
można przyjąć
świadome
działanie lub
zaniechanie
komornika przy
niewłaściwym
stosowaniu
wobec niego
przepisów
prawa, które
cehuje się
ciągłością lub
powtarzalnością”
3 formularza
uzasadnienia na
str. 9).
Tymczasem
przecież taka
właśnie sytuacja
występuje w
niniejszej
sprawie. Jak to
bowiem wynika
z ustaleń
faktycznych,
poczynionych

przez Komisję
Dyscyplinarną,
jak i z treści
zarzucanego
obwinionemu
deliktu
dyscyplinarnego,
Komornik M.
K. w taki
właśnie sposób
postępował
notorycznie,
była to przyjęta
przez niego
taka praktyka w
poszczególnych
postępowaniach
egzekucyjnych, o
czym choćby
świadczy fakt,
iż w krótkim
okresie czasu
(w ciągu 2
lat) w taki
sposób postąpił
w tak wielu
przytoczonych w
treści zarzutu
dyscyplinarnego
sprawach
egzekucyjnych.
Zresztą praktyka
taka wynika
także z
wyjaśnień
obwinionego (k.
12-13), którego
obrona
praktycznie
sprowadza się
do wskazywania
innej
interpretacji
wskazanych
wyżej przepisów,
która to
interpretacja,
przy jasnym
ich brzmieniu,
co wynika z

powyższych
rozważań, nie
może
przekonywać.
Skarżący
Rzecznik
Dyscyplinarny
zresztą także w
sposób zasadny
podważa w tym
zakresie
rozumowanie
Komisji
Dyscyplinarnej,
czemu dał wyraz
w treści
odwołania na
str. 14-15.

Powyższe więc
przekonuje, iż
obwiniony
Komornik
dopuścił się
zarzucanego mu
przewinienia
dyscyplinarnego
w postaci innej
uporczywej
obrazy
przepisów
prawa, tj. deliktu
dyscyplinarnego
z art. 222 pkt
11 ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych.

***Powyższe
więc również
przekonuje o
zasadności
zarzutów
odwoławczych
postawionych
w punktach 2 i
4 odwołania.***

Ad. 2, 3 oraz 1

Ta błędna i
zawiniona,
świadomie
podejmowana
przez
Komornika
praktyka,
wpisywała się
w notoryczne
łamanie zasad
prawnych, które
wyżej
przytoczono,
czym Komornik
naruszył ogólną
normę ciężącego
na nim
obowiązku, jako
funkcjonariuszu
publicznym,
postępowania
zgodnego z
obowiązującymi
przepisami
prawa, wyrażoną
w treści § 6 ust.
1 Kodeksu Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego.
Skoro zaś
Komornik
również swoim
zaniechaniem
postąpił wbrew
obowiązującym
go zasadom
prawnym, to
tym samym
należy przyjąć,
iż jednocześnie
uchybił zasadom
etyki
zawodowej,
które to zasady
wynikają
właśnie z
przytoczonego
wyżej paragrafu

Kodeksu Etyki
Zawodowej.
Naruszenie
zasad etycznych
związanych w
wykonywaniem
zawodu
komornika
sądowego
obejmuje także
uchybień
normom
ustawowym a
nie tylko
normom
moralnym czy
innym zasadom
wynikającym z
Kodeksu Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego
(patrz:
Simbierowicz
Maciej (red.),
Świtkowski
Marcin (red.),
„Komentarz do
ustawy o
komornikach
sądowych, [w:]
Ustawa o
komornikach
sądowych.
Ustawa o
kosztach
komorniczych.
Komentarz”,
wyd. III, LEX/el.
2023, teza 3 do
art. 222). To zaś
znów przekonuje
do **zasadności**
postawionych
w odwołaniu
zarzutów w
pkt 2 i
3 w zakresie
wyczerpania
przez

obwinionego
znamion deliktu
dyscyplinarnego,
tym razem z art.
222 pkt 1 ustawy
o komornikach
sądowych. Na
powyższe zresztą
Rzecznik
Dyscyplinarny
przywołał
obszerną i
przekonywującą
argumentację na
str. 16-21. Sąd
Apelacyjny,
zgadzając się z
nią, by się
nie powielać,
odwołuje się do
niej, traktując
ją jako część
niniejszych
rozważań.
Zresztą, jak
wynika z treści
formularza
uzasadnienia
orzeczenia w
sekcji 3 na str.
9, uniewinnienie
obwinionego od
przewinienia
dyscyplinarnego
z art. 222
pkt 1 ustawy
o komornikach
było
konsekwencją
uniewinnienia
obwinionego od
przewinienia
dyscyplinarnego
z art. 222 pkt
11 tej ustawy,
skoro Komisja
nie dopatrzyła
się w działaniu
(zaniechaniu)
obwinionego

znamion
uporczywej
obrazy
przepisów
prawa.
Tymczasem,
wbrew tym
ustaleniom
Komisji, należy
za Rzecznikiem
Dyscyplinarnym
przyjąć, iż
obwiniony w
sposób
uporczywy
dopuścił się
obrazy
przepisów
prawa, o czym
wyżej
szczegółowo się
wypowiedziano
a więc również
tym samym
(a nie żadnym
innym)
przewinieniem
dopuścił się
innego
uchylenia
zasadom etyki
zawodowej,
czym
jednocześnie
wyczerpał
znamiona
przewinienia
dyscyplinarnego
określonego w
art. 222 pkt
1 ustawy o
komornikach
sądowych.
Trzeba przy tym
za Rzecznikiem
Dyscyplinarnym
wyraźnie
podkreślić, iż
obwinionemu
nie zarzucono

popelnienia
dwóch
przewinień
dyscyplinarnych:
jednego z art.
222 pkt 1 ustawy
o komornikach
sądowych i
drugiego z art.
222 pkt 11 tej
ustawy, jak to
błędnie przyjęła
Komisja
Dyscyplinarna w
zaskarżonym
orzeczeniu
(uniewinniła
obwinionego od
„deliktów
dyscyplinarnych”)
i jak w sposób
niezrozumiały to
uargumentowała
w treści
formularzowego
uzasadnienia w
sekcji 3 na str. 8.
Trzeba bowiem
zauważyć, iż
w niniejszym
postępowaniu
dyscyplinarnym
stosuje się
odpowiednio
przepisy
kodeksu karnego
w zakresie
nieuregulowanym
w ustawie (art.
223 ust. 1 ustawy
o komornikach
sądowych). To
zaś w sposób
oczywisty
przekonuje, iż
do przewinienia
dyscyplinarnego
(czynu,
stanowiącego
delikt

dyscyplinarny)
stosuje się
również
odpowiednio
przepis art. 11
§ 2 k.k.,
który stanowi, iż
jeżeli czyn (tu:
przewinienie
dyscyplinarne)
wyczerpuje
znamiona
określone w
dwóch albo
więcej
przepisach
ustawy karnej
(tu: przepisach
zawartych w
poszczególnych
punktach art.
222 ustawy
o komornikach
sądowych), to
skazuje się za
jedno
przestępstwo
(tu: jedno
przewinienie
dyscyplinarne)
na podstawie
wszystkich
zbiegających się
przepisów. Na
tę okoliczność
trafnie i
wyczerpująco
zwrócił już
uwagę Sąd
Apelacyjny w P.
(1) w wyroku
z dnia 22
grudnia 2021 r.,
II AKa 153/21,
LEX nr 3314627
(por. także:
przywołany w
treści
uzasadnienia
odwołania

wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2022 r. w sprawie II AKa 287/21).

Powyższe więc przekonuje o **zasadności postawionego zarzutu w pkt 1.**

Uwzględnienie stawianych zarzutów, które świadczą o niezasadności orzeczenia uniewinniającego obwinionego Komornika powoduje konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

Wniosek

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Komorniczej w W..	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Ad. 1</p> <p>Wniosek jest zasadny z uwagi na uwzględnienie zarzutów odwoławczych. Skoro zaś, kierując się tymi zarzutami, Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, iż uniewinnienie obwinionego było nieuzasadnione, bowiem prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowa interpretacja zasad, do których odwołuje się Rzecznik Dyscyplinarny nakazuje przyjęcie, iż obwiniony Komornik Sądowy M. K. dopuścił się zarzucanego mu</p>	

przewinienia
dyscyplinarnego,
to zgodnie z art.
438 pkt 1, 1a i
2 k.p.k. w zw. z
art. 437 § 2 k.p.k.
w zw. z art. 454
§ 1 k.p.k. w zw.
z art. 223 ust.
2 ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych
należało to
orzeczenie
uchylić i
przekazać
sprawę Komisji
Dyscyplinarnej
do ponownego
rozpoznania.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Nie dotyczy

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu**

pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Nie dotyczy		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1Nie dotyczy		
Zwięźle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres podstawa prawna uchylenia	i	

1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
O konieczności uchylenia			

zaskarżonego
orzeczenia i
przekazania
sprawy Komisji
Dyscyplinarnej
przy Krajowej
Radzie
Sądownictwa w
W. do
ponownego
rozpoznania
wypowiedziano
się szczegółowo
wyżej w sekcji 3
przy
ustosunkowaniu
się do zarzutów
odwoławczych
oraz złożonego
wniosku
odwoławczego.
Dodać jedynie
należy, iż
Komisja
Dyscyplinarna
wydała wobec
obwinionego
Komornika
orzeczenie
uniewinniające
od popełnienia
zarzucanego mu
deliktu
dyscyplinarnego.
Tymczasem,
zgodnie z art.
454 § 1 k.p.k.,
który poprzez
art. 223 ust. 2
ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych ma
odpowiednie
zastosowanie w
niniejszym
postępowaniu
dyscyplinarnym
(na etapie
postępowania

odwoławczego)
uniemożliwia
Sądowi
odwoławczemu
w takiej sytuacji
skazanie
(uznanie winy)
obwinionego za
zarzucane mu
przewinienie
dyscyplinarne.

0.15.3.2.
***Zapatrywania
prawne i
wskazania co
do dalszego
postępowania***

Przy ponownym
rozpoznaniu
sprawy Komisja
Dyscyplinarna
przeprowadzi
ponownie
postępowanie
dowodowe oraz
oceni zebrany
materiał
dowodowy,
kierując się
przytoczonymi
wyżej w sekcji 3
zapatrywaniami
prawnymi
dotyczącymi
interpretacji
przepisów,
którymi był
obowiązany się
kierować
obwiniony
Komornik w
trakcie
prowadzonych
postępowań
egzekucyjnych w
sprawach
wymienionych w

zarzucie
postawionym we
wniosku o
ukaranie oraz
wyda właściwe
rozstrzygnięcie.
Nadto sporządzi
na tyle dokładne
uzasadnienie
wydanego
orzeczenia, z
którego będzie
jasno wynikało,
jak konkretnie
obwiniony
postępował w
poszczególnych
sprawach
będących
przedmiotem
zarzucanego
przewinienia
dyscyplinarnego,
by móc
jednoznacznie
stwierdzić, czy
obwiniony
faktycznie w
każdej z tych
spraw postąpił
niezgodnie z
zasadami, do
których
odwoływał się
we wniosku o
ukaranie oraz
w odwołaniu
od zapadłego
orzeczenia
Rzecznik
Dyscyplinarny
oraz czy
wyczerpał
swoim czynem
(działaniem
bądź
zaniechaniem) w
sposób
zawiniony
znamiona

zarzucanego mu
przewinienia
dyscyplinarnego,
kwalifikowanego
z art. 222 pkt
1 i art. 222 pkt
11 ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych w zw.
z art. 11 § 2 k.k.
czy też wyczerpał
znamiona
przewinienia
kwalifikowanego
wyłącznie z art.
222 pkt 1 ustawy
o komornikach
sądowych bądź
tylko z art. 222
pkt 11 tej ustawy,
co wówczas
wymagałoby
stosownej
modyfikacji w
opisie
przypisanego
przewinienia.
Należy przy tym
zwrócić uwagę,
iż okoliczności
podnoszone
przez Komisję
Dyscyplinarną w
treści
uzasadnienia
zaskarżonego
orzeczenia a
dotyczące
ewentualnego
braku
wygenerowania,
wskutek takiego
postępowania
obwinionego
Komornika, w
pewnej ilości
spraw wydatków
po stronie
Komornika

należy oceniać pod kątem ewentualnego stopnia winy obwinionego i stopnia społecznej szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego, co znów powinno rzutować na odpowiedni dobór sankcji za przypisane przewinienie dyscyplinarne.

Na koniec należy też wspomnieć, iż w sprawie dyscyplinarnej o sygn. akt (...), do której odwoływał się obwiniony w swoich wyjaśnieniach (k. 12) Komisja Dyscyplinarna nie uniewinniała obwinionego Komornika M. K. od popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego, polegającego również na zaniechaniu uzależnienia dokonania wnioskowanych czynności przez wierzyciela od uiszczenia przez niego zaliczki, natomiast

umorzyła to
postępowanie na
podstawie art.
17 § 1 pkt 3
k.p.k. z uwagi
na przyjęcie
znikomego
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu. Przy
czym Komisja
Dyscyplinarna,
ustalając stan
faktyczny
zbliżony do
działania
(zaniechania)
obwinionego,
jakie mu się
zarzuca w
niniejszej
sprawie i przy
prezentowaniu
przez
obwinionego
praktycznie
tożsamej linii
obrony, doszła
do przekonania,
iż obwiniony
Komornik
dopuścił się
zarzucanego mu
deliktu
dyscyplinarnego
(k. 28-30, 33-36
akt (...)). Trzeba
jednak pamiętać
o znacznej
dysproporcji
postępowań
dyscyplinarnych,
stanowiących
przedmiot
zarzutów w
sprawie (...) oraz
w niniejszym
postępowaniu,
co także rzutuje

na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
7. PODPIS		
G. N. K. L.M. K.		